

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 520/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľa a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **DUzničená, s. r. o.**, Javorová 32, Partizánske, IČO 36 258 113, zastúpenej advokátom Petrom Janíkom, Nám. M. R. Štefánika 5, Topoľčany, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13 S 22/2020 z 26. augusta 2020 v spojení s rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 10 Sžfk 31/2021 z 23. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 S 22/2020 z 26. augusta 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) v spojení s rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 10 Sžfk 31/2021 z 23. marca 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu“). Sťažovateľka zároveň navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozsudkov vyplýva nasledujúci stav veci: Daňový úrad Trenčín (ďalej len „správca dane“) rozhodnutím č. 102075717/2019 zo 4. septembra 2019 (ďalej len „rozhodnutie daňového úradu“) vyrubil sťažovateľke rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2013 v sume 125 656,90 eur. Sťažovateľka podala v zákonom ustanovenej lehote proti rozhodnutiu daňového úradu odvolanie, o ktorom rozhodlo Finančné riaditeľstvo

Slovenskej republiky ako odvolací orgán rozhodnutím č. 100432563/2020 z 13. februára 2020 (ďalej len „rozhodnutie finančného riaditeľstva“), ktorým rozhodnutie daňového úradu potvrdilo.

3. Správnu žalobou sa sťažovateľka na krajskom súde domáhala preskúmania a zrušenia rozhodnutia finančného riaditeľstva. V správnej žalobe namietala nesprávne právne posúdenie veci, nedostatočne zistený skutkový stav a podstatné porušenie ustanovení príslušných právnych predpisov v konaní pred správnymi orgánmi. Podľa jej názoru v konaní pred správcom dane predložila dostatočne presvedčivé dôkazy o reálnosti dodávok od obchodných spoločností [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Iba nekontaktnosť uvedených dodávateľov nemôže mať za následok záver o nerealizovaní zdaniteľných obchodov.

4. Správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že všetky tri dodávateľské spoločnosti nie sú dôveryhodné, nevykonávajú podnikateľskú činnosť, nemajú personálny ani majetkový aparát na podnikateľskú činnosť, so správcom dane nekomunikovali, čím bola reálnosť uskutočnenia obchodných transakcií spochybnená, pričom sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno o preukázaní reálneho uskutočnenia týchto transakcií, čo malo za následok neoprávnenosť uplatnenia si týchto plnení ako daňových výdavkov v zmysle § 2 písm. i) a § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z príjmov“).

5. Krajský súd napadnutým rozsudkom správnu žalobu sťažovateľky ako nedôvodnú podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) zamietol. V odôvodnení rozsudku zdôraznil dôkaznú povinnosť daňového subjektu (sťažovateľky). Pre daňové účely je rozhodujúci skutočný obsah právneho úkonu a reálne uskutočnenie plnenia. Ďalej poukázal na zásadu poctivého obchodného styku, ktorej nezodpovedá konanie podnikateľa, ktorý si riadne nepreverí svojho dodávateľa z hľadiska dôveryhodnosti, poctivosti, nepreverí si, či služby a práce boli skutočne dodané zmluvným dodávateľom. V prípade spochybnenia dôveryhodnosti uskutočnenej transakcie je len na daňovom subjekte preukázať, že k realizácii plnenia skutočne došlo tak, ako deklaruje. V prejednáwanej veci sa sťažovateľke nepodarilo preukázať reálne uskutočnenie sporných transakcií, preto tieto plnenia neboli uznané ako daňový výdavok.

6. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, v ktorej namietala porušenie princípu rovnosti zbraní, spochybnila záver o nepreukázaní uskutočnenia sporných obchodných transakcií, uviedla, že predložila presvedčivé dôkazy o nákupe tovaru, a to účtovné doklady, ako aj databázu so spárovaním došlých a odberateľských faktúr, rovnako spochybnila vlastnú povinnosť preukázať reálne uskutočnenie týchto obchodov, poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veci sp. zn. 6 Sžf 10/2012, v zmysle ktorého nie je možné od žalobcu požadovať preukázanie skutočností, na ktorých sa sám nepodieľal, a dôkazné bremeno, ktoré má znášať nesmie byť vykladané extenzívne na jeho ťarchu, keď ho takáto činnosť môže zaťažiť a zaťažuje preukázaním skutočností, ktoré svojou účasťou ani nezabezpečoval.

7. O kasačnej sťažnosti sťažovateľky rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom tak, že kasačnú sťažnosť zamietol podľa § 461 SSP ako nedôvodnú. Kasačný súd poukázal na zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ako aj na právo správcu dane preveriť skutkový stav deklarovaného plnenia a v prípade pochybností vyzývať daňový subjekt na predloženie ďalších dôkazov, ktoré ale

správca dane nie je povinný konkrétne špecifikovať. Samotná existencia faktúry a ďalších dokladov neznamená, že k dodaniu tovaru, resp. služby aj došlo, pričom jedným znakom zásady poctivého obchodného styku je aj predpoklad riadneho fungovania spoločnosti, pričom ak samotný štatutárny orgán nemá vedomosti o obsahu a rozsahu vlastných obchodných činností, sú pochybnosti na strane správcu dane oprávnené. Predložením dokladov je splnená iba formálna stránka, pričom pre uznanie určitého plnenia ako daňového výdavku je rozhodujúce reálne uskutočnenie tohto plnenia. Kasačný súd sa teda stotožnil so záverom krajského súdu o nepreukázaní splnenia zákonných podmienok na uznanie uplatnených výdavkov, čím došlo k porušeniu § 2 písm. i) zákona o dani z príjmov zo strany sťažovateľky.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Proti napadnutým rozsudkom krajského súdu a najvyššieho správneho súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej uvádza:

a) Oba konajúce súdy nedostatočne odôvodnili napadnuté rozhodnutia a nedali odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Postup súdov bol nezákonný, keďže sťažovateľku zaťažili dôkazným bremenom bez opory v príslušnej právnej norme. Konkrétne namieta, že správca dane nepočkal na skončenie práceneschopnosti jedného z konateľov jeho dodávateľských spoločností, neprizval sťažovateľku na výsluch označených svedkov. Sťažovateľka predložila správcovi dane dôkazy o funkčnosti služby objednanej od jedného z dodávateľov, čo malo mať za následok nemožnosť prenosu dôkazného bremena na sťažovateľku, vo vzťahu k ďalšiemu dodávateľovi mala sťažovateľka preukázať existenciu dodaného tovaru, teda uniesla dôkazné bremeno pri preukazovaní reálnosti tohto obchodu. Vyjadrila názor, že pri posudzovaní nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty sa postupuje podľa prísnejších kritérií ako pri posudzovaní oprávnenosti výdavkov na účely dane z príjmu. Poukázala aj na nerešpektovanie § 17 ods. 3, ako aj § 21 ods. 1 písm. j) zákona o dani z príjmov s odôvodnením, že správca dane neakceptoval, že do základu dane nemožno zahrnúť sumu, ktorá už bola u toho istého daňovníka zdanená, a neuznal sťažovateľke výdavky, ktoré priamo súviseli s jej príjmami.

b) Závery oboch súdov o neunesení dôkazného bremena nemajú reálny právny základ, sťažovateľka podľa svojho názoru obnovila dôveryhodnosť sporných transakcií, čím uniesla dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania reálnosti týchto obchodov.

c) Sťažovateľka poukazuje aj na rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 6 Sžf 10/2012, ako aj sp. zn. 3 Sžf 1/2011, v zmysle ktorých boli určené hranice dôkazného bremena tak, že tu nie je možný extenzívny výklad, daňový subjekt nemožno zaťažiť preukázaním skutočností, ktoré svojou účasťou nezabezpečoval. V zmysle európskej judikatúry každá obchodná transakcia má byť hodnotená samostatne, nie je preto možné na určitú transakciu prenášať prípadné nedostatky alebo aj trestnú činnosť na inom stupni obchodu.

d) Zásah do svojich majetkových práv sťažovateľka odvádza od svojej povinnosti uhradiť vyrubenú daň, pričom pri ukladaní tejto povinnosti došlo k porušeniu príslušných právnych predpisov s následkom porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Predmetom podanej ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu v dôsledku napadnutých rozsudkov krajského súdu a najvyššieho správneho súdu, ktoré sú podľa názoru sťažovateľky nedostatočne odôvodnené a nezákonné, pretože na ňu bolo v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona o dani z príjmov prenesené dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní reálneho uskutočnenia zdaniteľných obchodov, resp. sťažovateľka mieni, že v konaní pred správcom dane dostatočne preukázala uskutočnenie sporných obchodov.

III.1. K namiatanému porušeniu označených základných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

10. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd, obsah podanej kasačnej sťažnosti v podstatnom zodpovedá jej argumentácii použitej v ústavnej sťažnosti, pričom sťažovateľka ani netvrdí, že by nejakú námietku uplatnenú v ústavnej sťažnosti nemohla uplatniť už v podanej kasačnej sťažnosti.

11. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity, ktorý vo vzťahu k preskúmanému rozsudku krajského súdu opodstatňuje uprednostnenie právomoci kasačného súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy). Uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum namiataných porušení rozsudkom správneho súdu, preto ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namiatanému porušeniu označených základných práv napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

12. Ústavná sťažnosť sťažovateľky smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu vydanému v systéme správneho súdnictva. V tomto kontexte je potrebné zdôrazniť, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 183/2021).

13. Vychádzajúc z uvedeného, bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v zmysle § 56 zákona o ústavnom súde posúdiť, či požiadavky kladené na rozhodnutie najvyšší správny súd rešpektoval minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či nie je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

14. Ústavný súd s ohľadom na námietky sťažovateľky považuje hneď v úvode za potrebné zdôrazniť, že (rovnako ako správny súd, resp. kasačný súd) nie je skutkovým súdom, resp. súdom tretej či štvrtej inštancie, ktorý by preskúmaval skutkové a právne závery všeobecných súdov. Námietky sťažovateľky v jej ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu svojím obsahom svedčia o spochybňovaní skutkových okolností, ktoré ustálil už správca dane, keďže sama tvrdí, že dostatočne preukázala uskutočnenie sporných obchodných transakcií, pričom s touto argumentáciou sa podľa jej názoru najvyšší správny súd nevysporiadal, resp. v rozpore so zákonom o dani z príjmov na ňu bola prenesená dôkazná povinnosť.

15. Ústavný súd uvádza, že rozhodnutia správnych súdov sú jednoznačne a zrozumiteľne odôvodnené. Dôvodom dodatočného vyrubenia rozdielu na dani z príjmu bolo nepreukázanie uskutočnenia dotknutých daňových obchodov s následkom ich neuznania ako daňových výdavkov, pričom ak v tomto ohľade správca dane spochybní realnosť deklarovaných obchodov, zaťažuje dôkazné bremeno subjekt, ktorý tvrdí, že k uskutočneniu obchodných transakcií reálne došlo v zmysle predkladaných daňových dokladov.

16. Ústavný súd v podobných prípadoch považoval za ústavne konformný záver, že v prípade správcov dane preukázaných pochybností o uskutočnení zdaniteľných plnení prechádza dôkazné bremeno na daňový subjekt. Takýto zásah do autonómie jednotlivca je totiž odôvodnený verejným záujmom na stanovení, vymieraní a výbere dane (II. ÚS 705/2017, IV. ÚS 183/2021). Ústavný súd vníma taký prechod dôkazného bremena ako možnosť preukázať spornú skutočnosť aj inak než len predložením spochybnených daňových dokladov (IV. ÚS 380/2021, IV. ÚS 579/2021), čo sa v tomto prípade sťažovateľke nepodarilo. Ako najvyšší správny súd v bode 42 napadnutého rozsudku konštatoval, tento princíp platí rovnako pre daň z príjmov (daňové výdavky a ich vzťah k príjmom), ako i pre daň z pridanej hodnoty (najčastejšie odpočítanie dane zaplatenej na vstupe). Povinnosť daňového subjektu preukázať svoje tvrdenia (deklarované skutočnosti) podstatné pre určenie dane vyplýva z § 24 ods. 1 v spojení s § 46 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. S uvedeným názorom najvyššieho správneho súdu sa ústavný súd stotožňuje, pričom sťažovateľka jeho rozporovanie nepodložila žiadnou relevantnou argumentáciou.

17. Ústavný súd uvádza, že spochybnenie realizácie sporných obchodných transakcií bolo posudzované aj v rámci konaní vedených pred správnym súdom pod sp. zn. 13 S 83/2019, 13 S 84/2019 a kasačným súdom pod sp. zn. 6 Sžfk 62/2020, 1 Sžfk 92/2020, kde sa posudzovala oprávnenosť týchto výdavkov v súvislosti s uplatnením odpočtu dane z pridanej hodnoty. V týchto konaniach bolo rovnako konštatované nepreukázanie reálneho uskutočnenia dotknutých obchodov.

18. Ku konkrétnym argumentom sťažovateľky smerujúcim k pochybeniam v dokazovaní ústavný súd odkazuje na rozsudok krajského súdu, z ktorého vychádzal aj najvyšší správny súd. Krajský súd uviedol, že konateľ dodávateľa nesplnomocnil tretiu osobu na zastupovanie tejto obchodnej spoločnosti (bod 8), pričom sťažovateľka pri dohadovaní obchodu nekomunikovala s konateľom

tejto spoločnosti. K neprizvaniu sťažovateľky na výsluch označených svedkov ústavný súd uvádza, že z jej argumentácie nie je zrejmé, aký konkrétny následok v kontexte už zistených skutkových okolností jej absencia na výsluchoch znamenala a či v tomto dôsledku mohlo byť porušené jej právo vyjadriť sa ku všetkým zisteným okolnostiam.

19. K poukazu sťažovateľky na to, že reálne preukázala existenciu dodaných tovarov, resp. služieb, ústavný súd dodáva, že pre účely daňové je potrebné preukázať dodanie tovaru, resp. služby dodávateľom uvedeným na predložennom daňovom doklade, uvedené teda nie je spôsobilé rozptýliť pochybnosti týkajúce sa osoby dodávateľa, ktorým je, ako to bolo aj v tomto prípade, subjekt nekontaktný, bez majetkového a personálneho substrátu na výkon podnikateľskej činnosti.

20. Tvrdené porušenie § 17 ods. 3, ako aj § 21 ods. 1 písm. j) zákona o dani z príjmov zo strany správcu dane nebolo sťažovateľkou zreteľne vysvetlené a v kontexte už uvedených záverov, najmä s prihliadnutím na neunesenie dôkazného bremena týkajúceho sa reálnosti sporných obchodov, nemá z pohľadu ústavného súdu ústavnoprávnu relevanciu a nie je spôsobilé spochybniť závery najvyššieho správneho súdu v napadnutom rozsudku.

21. K poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 6 Sžf 10/2012, ako aj sp. zn. 3 Sžf 1/2011 o neprimeranom zaťažení subjektu dane dôkazným bremenom je potrebné uviesť, že v prejednávanej veci došlo z dôvodu spochybnenia dodávateľských subjektov k prechodu dôkazného bremena na sťažovateľku, ktorá, ako krajský súd uviedol (bod 24, pozn.), neprijala pred vstupom do obchodného vzťahu žiadne opatrenia na preverenie si svojich obchodných partnerov, nesprávala sa v súlade so zásadami poctivého obchodného styku, preto tu nemožno hovoriť o jej neprimeranom zaťažení, keďže sama vstupovala do obchodných vzťahov neobozretne: „*Podľa krajského súdu možno od žalobcu spravodlivo požadovať, aby mal vedomosť nielen o pôvode tovaru a služieb, ale aj o svojich obchodných partneroch a aby pri obchodovaní zachovával potrebnú mieru opatrnosti. Poctivý obchodný styk je základným predpokladom pre riadne fungovanie obchodnej spoločnosti a prejavuje sa tým (ako už bolo vyššie uvedené), že štatutárny orgán obchodnej spoločnosti má vedomosť nielen o obsahu a rozsahu činností, ktorými podnikateľ napĺňa jednotlivé definičné znaky pojmu podnikanie, ale aj vedomosť o subjektoch, v spolupráci s ktorými tak činí. Za stavu, že žalobca podstúpi riziko a začne s nedôveryhodným subjektom obchodovať, musí si byť vedomý toho, že pre preukázanie reálnosti dodávok od takejto spoločnosti bude musieť správcovi dane predložiť také dôkazy, ktoré reálnosť dodávok bez akýchkoľvek pochybností potvrdia.*“

22. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd nenašiel v argumentácii sťažovateľky opodstatnenosť, na jej argumenty, ktoré opakovala už v podanej správnej žalobe, ako aj kasačnej sťažnosti najvyšší správny súd spoločne s krajským súdom odpovedali adekvátnym, logickým a ústavne udržateľným spôsobom, ich závery sú dostatočne odôvodnené a nebaďať v nich ani arbitrárnosť. Sťažovateľkou uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho správneho súdu, ktoré by vytvárali priestor na možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

23. Rovnaký záver možno vysloviť aj vo vzťahu k označenému právu podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože ústavný súd nezistil možnosť zásahu zo strany najvyššieho správneho súdu do majetkovej sféry sťažovateľky, keďže, ako už bolo uvedené, zásah do majetkovej sféry sťažovateľky predstavujúci povinnosť sťažovateľky uhradiť vyššiu daň z príjmu na základe

rozhodnutia správcu dane v spojení s rozhodnutím finančného riaditeľstva, bol preskúmaný krajským súdom, ako aj najvyšším správny súdom a ich závery sú riadne odôvodnené a nie sú svojvoľné [porov. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Iofil AE v. Grécko zo 7. 9. 2021, bod 42].

24. Právna vec sťažovateľky sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru ESLP týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (hard core of public-authority prerogatives; porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24, 31). Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých daňových veciach, kde daňové konanie považuje za konanie trestné.

25. Rešpektujúc uvedenú judikatúru ESLP a prihliadajúc pritom na skutočnosť, že vo veci sťažovateľky správne orgány neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, ale išlo o dodatočné vyrubenie rozdielu na dani z príjmu (teda nedošlo k uloženiu sankcie, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, t. j. nie je naplnená požiadavka druhého kritéria z troch v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru v danom prípade; k tomu porovnaj Engel and Others v. Holandsko, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72, rozsudok pléna ESLP z 8. 6. 1976, bod 82), ústavný súd dospel k záveru, že na vec sťažovateľky nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Uvedené závery odôvodňujú, aby ústavný súd túto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu